© Beletrina, 2026. Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja Beletrine je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Vse informacije o naših knjigah so dostopne tudi na: www.beletrina.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-82

VUK, Tereza, 1976-2024
Do zadnjega diha : nedokončani roman in izbrane kolumne / Tereza Vuk. - Ljubljana : Beletrina, 2026. - (Knjižna zbirka Beletrina)

ISBN 978-961-298-578-3
COBISS.SI-ID 303225347

Tereza Vuk

DO ZADNJEGA DIHA

Nedokončani roman in izbrane kolumne

uredila:
Urban Vovk in Marko Crnkovič

Uredniška predgovora

Ta ključni baje

1. november je. Praznik in še nedelja. Nobene posebne simbolike ni v tem, da sem se prav danes lotil pisanja tehle vrstic, gre le za splet okoliščin, da sem ravno na ta dan našel potrebni mir za vnos zadnjih popravkov in zaključna dela na knjigi, ki ji pišem svoj (so)uredniški predgovor in bo izšla okoli dneva, ko bi jih Tereza Vuk dopolnila 50 in se tako, malce zoprno rečeno, srečala z Abrahamom. Če že kje, je treba simboliko prej iskati v tem, da se je Tereza *do zadnjega diha* srdito upirala srečanju z vsakomer, ki bi lahko s svojim zgledom in življenjsko zgodbo ponazarjal prehod v zrela leta, in vsem, kar bi lahko zadišalo po dolgočasni stabilnosti in uravnoteženosti.

Kljub svojemu srditemu upiranju javnemu okusu, ki mu je znala v svojih silovitih zapisih primazati prenekatero klofuto, je ob ponovnem prebiranju gradiva za pričujočo spominsko knjigo prevladal vtis, da je znala, sploh v zadnjih letih svojega življenja, še kako dobro vzdrževati ravnotežje med aktivnostmi, povezanimi s predstavitvami prvega romana, in pripravo novega. Pa seveda še marsičim, kar je bilo treba najprej doživeti, da je lahko prišlo v njene kolumne in literaturo.

Še več: pisanja drugega romana se je lotila že zelo kmalu po končanem in zaokroženem *Hudiču*, ki ga je oddala pozno pomladi leta 2022, tričetrt leta pred njegovim izidom. Današnje obujanje spominov sem zato dopolnil z branjem najine korespondence, zlasti

iz tistega obdobja. Dan po petku, 13. maja 2022, me je sploh prvič prosila za nasvet. Zgodilo se ji je namreč nekaj precej dramatičnega, kar ne bi bilo čisto nič neobičajnega, če se ne bi dogodki tistega dne tako odločilno vmešali v njene literarne načrte. Šlo je torej za to, ali naj jih vključi v še neizdanega *Hudiča* ali naj z njimi začne svojo naslednjo knjigo.

Strinjala sva se, da pustiva konec pri miru in ga narediva bolj odprtega z dodanim prislovom »baje«, ki je trditvi, da je avtorica *Hudiča* »že pokojna«, pridal dovoljšnjo mero negotovosti, da je bilo poskrbljeno za nadaljevanje, ki se je tako lahko začelo.

Če je bil s to ključno besedo povezan moj edini nasvet, je bila z njo povezana tudi njena edina skrb, potem ko je knjiga prišla iz preloma. Ko se je namreč prepričala, da je bilo za ta dodatek poskrbljeno, je temu sledilo samo še vprašanje: »A 800 izvodov bo?« Izkazalo se je, da jih je bilo vseeno premalo.

U. V.

Kolumne iz onostranstva

Še po dveh letih in pol, odkar Tereze ni več med nami, se mi ob nedeljah včasih zgodi, da ob zvoku notifikacije prejete elektronske pošte pomislim, da bo v manj kot minuti zapiskalo štirikrat. Kot v dobrih, starih časih, ko je pošiljala v štiri pošiljke razrezano kolumno. Devet let, skoraj vsako nedeljo.

Vseh njenih kolumn nimam v računalniku. Nekaj se jih porazgubilo v različnih urejevalnikih teksta in bilo po nerodnosti izbrisanih pri selitvah v druge mape, nekaj pa jih tudi na spletni strani zaradi strežniških okvar ni več dostopnih. Lahko pa izračunam. V času od 1. junija 2015 do 10. junija 2024 – torej od prve do zadnje kolumne – je bilo natanko 473 ponedeljkov. In če od tega odštejem tedne, ko je (vedno napovedano in opravičeno) manjkala, lahko z gotovostjo trdim, da je Tereza za Fokuspokus napisala vsaj štiristo kolumn. Verjetno pa še kakšno več.

Prepričan sem, da skromen the best of Terezinih kolumn lepo paše v to knjigo, k zajetnemu, še hlastneje kot *Hudič* napisanemu fragmentu njenega naslednjega, nedokončanega romana. Kolumne seveda ni težko ločiti od pripovedne forme, a pri Terezi je to kakor da eno in isto. Oboje napisano z neobdelano fanatično vživetostjo, ki ji med kolumnisti in pisatelji – tudi tistimi bolj pravimi od nje, kaj šele med tistimi v narekovajih – ni para. Bila je naravni talent tako za kolumne kot tudi za fikcijo in avtofikcijo. Predvsem pa je bila kot pismen pišoči naturščik mojstrica zamegljevanja

meja med eno in drugo obliko opisovanja in naracije. Tudi zato, ker je s simpatično mešanico nevednosti in arogance prezirala vse, kar je o publicistiki in leposlovju mogoče povedati pametnega.

Da sem za knjigo izbral manj kot dva ducata kolumn od čez štiristotih, se bo morda komu zdelo malo. Toda noben kolumnist ni genialen in kolumne so po defaultu potrošna roba z rokom trajanja. Tu in tam se najde kakšna epohalna, ki preživi tako imenovano remitendo, v glavem pa pridejo in grejo. Bom pa ja vedel. Zato jih nima smisla preveč ponatiskovati. Razen tistih redkih, ki človeka nagovorijo celo iz onostranstva.

M. C.

Nedokončani roman

ko še ni bil januar 2023

Izstopil je iz avta. Menjalnik je dal v ler in spustil bremzo. Gledala sem ga v njegove strupene oči. Gledala sem ga in upala, da me reši. Avto je peljalo in peljalo po makadamu in men se je pet minut zdelo, kot da Vlado Kreslin igra na brbončice vse moje gnilobe. *Če bi midva se kdaj srečala, v kratki zgodbi, premajhni za dva, če bi midva se kdaj srečala, kot roman, ki se srečno konča.* Najin roman bi se lahko končal že osemnajst let nazaj. Avto je vleklo na glavno cesto in jaz sem še vedno upala, da bo skočil za mano, se drl, da brez mene mu živeti ni. Ampak ni. … *jaz pa neroden in fin. Če bi midva se kdaj srečala, a bi bil ta osamljen večer? Če bi midva se kdaj srečala, a imela bi sina, a hčer?* Drvela sem z avtom navzdol, ker pet sekund je bilo kot pet minut. Probala sem z nogo ustavit vso silo avta po zmatranem betonu, ampak sem začutila, kako mi že potrgane kite na gležnju trga še bolj. In on me je gledal. Pozabil je na najin fuk pred petnajstimi minutami. Gledal me je, kot da ne obstajam. Videl je skoz mene. Njegove oči so postale kot že davno zjebane zgubljene frnikule. In jaz sem videla skoz njega. Da me nima rad. In jaz sem vsak dan bolj nora na njega. In fuck me, ker dober občutek! Ubij me petkrat z avtom, ljubila te bom sam še bolj!

Če bi midva se kdaj srečala in bi muzika špilala, če bi midva se kdaj srečala, tisti večer, usoda za oba. Avto je letel proti prepadu, ampak nisem zmogla

iztegnit roke, naj me že reši. Njegove žalostne oči so bile še bolj prazne od mojih. Vseeno mu je bilo. Stal je in gledal, kako drvi avto z mano proti mojemu večnemu prepadu. Kot da je užival ob mojem trpljenju. Avto je z vso silo priletel v drevesa za mano. Vrat mi je vrglo na sedeže in z zadnjimi močmi sem odprla oči. Še enkrat sem ga pogledala. Hladnokrvno si je potegnil skejtarske hlače gor, se mirno obrnil in odšel, daleč stran od mene. Hotla sem se zadret, naj me počaka, ampak moje oči so se zaprle. *A bi zdajle pel ta samotni napev, tole majceno pesem za dva …* Zakaj me je ubil?

julij 2022

Mečkala sem bankovec in zapirala trhla vrata veceja. Ko sem se primajala iz stranišča, sem rekla vsem: »Pa kje ste, banda?!« Probala sem vrnit nazaj eni ženski dnar in bla zraven še pametna: »Jutr ti vrnem pa še 10 evrov. Vem, skadila sem ti 10 evrov. Jaz sem mislila, da so rizle, majke mi.« Upala sem, da se ne zložim po betonskih tleh in šla do svoje mize. Ko je prišel natakar in sem brisala svoj švic z mize, je zafilozofiral: »Tereza, kri ti teče.« Pogledala sem ga hladno: »Ma dobr je, prines mrzlo pivo. Pa nimam menstre.« »Ma kakšna menstra, iz nosa ti teče!« »Aja?! Nč ni videt po mikici.« Poklapano sem šla nazaj do straniščne školjke in si začela tlačit papir v nos. Kje oni vidjo kakšno snifanje, da jim jebem vse. Ko sem prišla nazaj za mizo, sem mela v eni nosnici papir, s ta drugo sem probala pa še bolj vlečt nazaj. Ko sem izpadla, kot da že ne vem kam snifam, je zazvonil telefon: »Kdo je, ne shranjujem cifer.« »Un tvoj jebač je v umobolnici,« sem zaslišala na drugi strani. Lahko bi bla presenečena. Lahko bi bla žalostna. Lahko bi bla zgrožena. Tko sem pa hladnokrvno še enkrat povlekla celo svojo nosnico vase, gledala prijateljico iz otroštva nasproti svoje mize, kako srka cockto, ji nakazovala s prstom okol glave, da se je enmu spet zmešalo in odgovorila v telefon: »Ja no, kaj. Ta je še dobr čez prišel. Drugi so vsi pocepali po zaporih.«

»Vidva se nimata kej družit!« se je začel dret glas na drugi strani slušalke. »Ma dej, to bo jutr vzun,«

sem bla prepričana, vmes ko sem si brisala kri z majice, na kateri je pisalo: *Legends never die*. »Garcon, še eno pivo!« sem se zadrla, kot da sem bla jaz glihkar hospitalizirana. »Kaj se vidva ne družita! Po že skor devetnajstih letih sta zabluzila vse.« »Nč jaz ne vem.« »Pa sej je sam Polje,« sem hotla pomirit histerijo v njem. »No sej, teb je vse sam hec. Pust ga na miru!« Prekinila sem in si na vrtu lokala pod vejami dreves začela zvijat zjeban joint iz še bolj zjebane rizle. Na nos sem že pozabla. Zagledala sem otečene gležnje sredi norišnice. Zombije, kako me iščejo in probajo svojo natabletano slino izbruhat po men. Prijateljica iz otroštva je nagnila vrelo cockto iz druge strani mize. Jaz sem pa zaslišala Joker Out po svojih že davno zatečenih možganih … *A sem ti povedal kdaj?* In takrat nisem bla več v lokalu. Bla sem v svoji ujeti, zarešetkani umobolnici. Plesala sem pod našo stoletno primorsko lipo. Pod razbohotenimi krošnjami je zgledalo vse lepše. Burja mi je meštrala lase in jaz sem plesala. Vrtela sem se v krogu … *A sem ti povedal kdaj, kako lepo dišiš mi, kako žariš, ko pred spanjem govoriš mi, da boš naredila vse, da ne pozabim te in da bom jutri spet zraven tebe zbudil se*. Vrtela sem se v krogu in se smejala vesolju. On je tekel mimo mene, mimo našega parka, gledala sem ga, kako v počasnem posnetku vleče tiste seksi hlače gor in teče proti svojim otrokom. Bori se z vejami, ampak bo prestopil dvoriščna vrata. Pomislila sam na vse njegove dotike. Dlani med stegni. Plesala sva, kot da sva Urška in Povodni mož. Strastno dihanje in potrebno, perverzno, izmaličeno lizanje ran obeh … *Šepetaj mi,*

kok me hočeš. Ugrizni, preden se odločiš. Še vedno sem se vrtela v svojem krogu, ko sem uvidela, da moja norišnica ni njegova norišnica. Frendica me je izza mize predramila: »Pa kaj je s tabo?« »Nč-nč. Za minuto se mi je zazdel, da vidm svojo prihodnost.« »In kaj je zdej z unim Poljem,« je drkala dalje svojo radovedno rit. »Ma to bo jutr vzun, a me noben ne posluša? Poklical si je taksi pa šel za en dan surlit tja.« V tišini sem gledala zjeban bar s še bolj zjebanimi ljudmi.

»Grem na vece,« sem ji rekla otopelo. Tam sem se gledala v ogledalo. Vrzi dol zjebano školjko. Naredi si na tistem podkrekanem gnoju črto. Smrad si in v smrad se povrneš. Naredi si lajno kr po tleh in zraven posnifaj še ves penzionističen urin, zmešan z viagro. Sej ti nisi v umobolnici. Ampak zakaj potem vidm, slišm svojo prihodnost? … *Šepetaj mi, kok me hočeš* … Z vso silo sem začela boksat v bančno kartico, pod katero se je boril kamen kokaina … *A sem ti povedal kdaj?* … Iz vseh ploščic okol mene je začela špricat kri. Probala sem se ne zadušit, vmes ko sem iz veceja tekla mimo šanka, vseh miz na terasi, vlekla svoje težke noge po luži krvi. Proti naši lipi. In tam sem se zagledala. Kako se še vedno vrtim in vrtim. Vsedla sem se pred našo primorsko hišo in vse gledala v počasnem posnetku. Njegove bose noge, kako so tekle na desno, čez vsa drevesa in trnaste veje, ampak vseen me je poljubljal pod lipo po vratu in skupaj sva se vrtela … *Ugrizni, preden se odločiš* … Naenkrat sem zagledala, kako vse leti čez mojo glavo. Obleke, nahrbtnik, računalnik, mize izpod kostanja. Vse to

sem opazovala iz naših stopnic, v najbolj počasnem filmu. Gledala sem sebe, kako se vrtim, vse leti nad našimi glavami, njegove bose noge, kako so se končno prebile iz trnjev, kako teče svoji sreči naproti. Ko sem gledala uno nesrečnico, kako še vedno upa in se vrti v svojem krogu, sem na levi zagledala očeta. Hodil je ritensko nazaj od naše hiše proti sončnemu zahodu. Gledala sva se z usmiljenjem v očeh … *A sem ti povedal kdaj?* … Vse je letelo po zraku in takrat, ko je hodil s hrbtom proti soncu, se je začel krohotat in še on začel metat vse naše mize pod kakiji naokol. Vsi stoli so počasi leteli nad mano … *Dokler mi srce ne poč* … Ko sem gledala, kako vse leti nad nama, sem šla do sebe. In skupaj sva se zavrteli pod lipo … *Šepetaj mi, kok me hočeš* … Trgala sem si lase iz glave. Vrtkavka si, vrtavka! In takrat se je muzika končala. Zaslišala sem škripanje možganov. Obsedela sem na tleh in se obračala levo-desno.

Zakaj ni več muzike, sta me res oba zapustila? Je to naš začetek konca ali konec začetka? Nič več ni letelo nad mojimi razočaranimi očmi. »Rešilca bo treba poklicat,« je rekel nek tuj glas za mano. »Grem v norišnico?« sem probala poizvedet. »Ne,« je glas še vedno mehko odgovarjal. »Ja no, pol pa sem že v norišnici, ne?« »Ne, pod vašo lipo sediš. Cela krvava.« »Ja, sam nimam menstruacije,« sem hotla ugovarjat. »To so tvoji problemi,« je glas še vedno pametoval. »V lobanjo ti gledamo,« se je začel posmehovat. »A v lobanjo mi vidte?« »Ne veš, kakšno luknjo maš na glavi, ker si zdej padla v kamnito ograjo pod lipo?« »Veliko?« »Poglej se.« Takrat so netopirji nad mojo

glavo začeli špricati svojo kri vsevprek. Leteli so in leteli, in jaz sem z lobanjo na zraku štela kamenčke v mojih možganih … *Šepetaj mi, kok me hočeš* … Vmes, ko sem se gledala celo krvavo, so nad mojo glavo spet leteli stoli, mize, obleke in računalniki. Vsi smo mi v svoji umobolnici … *Ugrizni, preden se odločiš* … Še vedno sem sedela tam v sopari pod zelenimi krošnjami z luknjo v glavi. In se končno opogumila. »Ej, glas, kdo si sploh ti?« Na ves glas se je začel krohotat. »Tvoja brazgotina, a ti še zdej ni jasno?« Padla sem z glavo nazaj na suho kraško travo in kri mi je zalila oči … *Dokler mi srce ne poči, dokler ne ugasne noč* … Garcon, dej še eno pivo.

nekoč …

Vsa živčna sem sedela pred belimi vrati. Vsi v belo oblečeni so hodili mimo mene in jaz sem potrkavala z nogo po tleh. Ne desni zraven mene je sedel on. Mirno je gledal pred sebe. Tud pomislila nisem, kako me mora ta moment sovražit. Stara sva bla 24 in 20. Mogoče sva v vsem tistem bednem trenutku dojela, da morava en druzga rešit. Mogoče nisva. Le sedela sva tam v tišini in gledala bele, že davno zdrgnjene podplate medicinskih sester, kako škripajo okol naju. Na desni sem začutila udarec po nogi: »Kdaj bo že? Men se mudi.« »Dej k poslušam Lynyrd Skynyrd. I'm on the hunt. Poznaš ta komad?« sem fuknila slušalke dol z ušes. »Ej, zarad tebe sem kle,« je neki jamral, ko so se končno tista na novo prepleskana vrata odprla. »Izvolte notr,« je ena zakinkana glava, neki med Nirvano pa Alice in Chains, pametovala na vratih. Notr sva stopila ko dva zdolgočasena papka, k čakata sam še repete od kosila v osnovni pa sam na spavanje pol.

»Dan.« »Dan.« »No, vsedta se. Lepo, Tereza, da ste se vrnila.« Posedla sva svoje riti na stole pred njegov ksiht in oba hladnokrvno gledala tisto njegovo frizuro, k še ni bla čist ziher, al bo grunge al boy band. »Ja, ja, sem prišla nazaj. K sva bla zmenjena za apaurine.« … *I'm on the hunt* … Popravil si je prečko na glavi, vmes ko je držal un glup blok na svojih kolenih, ko da bo s kulijem, na katermu piše Farmacija, napisal doktorat iz moje skurjene glave. »To pa ne bo res,« je rekel, kot da že drka na une

papirje. »Jaz sem vam rekel, da pripeljite koga iz vaše družine. Da vam bomo lažje pomagali.« »Ja sej, evo, kle je z mano moj brat, živjo, živjo, dejte zdej apaurine. Da mi pomagamo.« Neki sem začela mežikat bratu na desno, sam on je rajš buljil v svojo uro na roki, k je bla po možnosti še iz italjanskega pralnega praška. … *I'm on the hunt* … »Tereza, sem ti že zadnjič rekel. Pri tebi sumim na manično depresijo.« »No, jaz sem vam pa že prejšnjič povedala, da so te vaše manične zajebancije sam v nadaljevankah. Mi smo vsi normalni. Tranquillo pa tko. In dejte zdej apaurine,« sem hotla še neki začet jamrat, da ta nima pojma, ni videl ceste od daleč, mamicu mu, še prhljaj mu pada z une oasis čupe, sam sem rajš brata skor zagrabla za kapuco pa ga vrgla k njemu v ring: »Evo, familija! Dej pilule! Boksajte njega!« Je pa motherfucker preobrnil taktiko. In se kr naenkrat preusmeril na mojga brata, vmes ko je ta tolkel po šipci od ure pa gledal, če je prašek iz Trsta notr.

»Povejte, njen brat.« Poslinil je list papirja, na katermu ni pisalo Farmacija. »Kaj pa vi? Kako ste kej z alkoholom in substancami? Kaj ste kej probali?« To, zdej bojo padli apaurini! … *I'm on the hunt* … Še kar je buljil v šipco na roki. »A jaz?« se je obrnil proti še bolj zakinkanemu. »Nč tko, realno gledano. Pijem pivo pa travo kadim. Pa ekstazi smo vzeli, pa tripal večkrat. Pa koka, gobe …« je začel in ni hotel nehat. In so šli moji apaurini. Z odprtim usti sem ga začela gledat, če se mu je zmešalo. »Čakte, čakte. On je resen študent, to je mogoče kdaj probal, pa še to ziher laže.« Poslinil je nov list papirja, ga obrnil okol,

fuknil še mal prhljaja dol z las in ga spet pogledal. »No, brat, pa povejte. Kaj ste pa kej letos vzeli?« To, apaurini so spet nazaj.

Suvereno sem ga gledala nazaj v zaspane oči. Zdej boš videl. Ampak kaj, ko mora bit moj brat frajer okoliša, pa magar psihiatričnega. Kr naekrat sem ga zaslišala: »A letos? Ja pismu … pivo, trava … pa ekstazi … čak, kaj že … aja, tripi, gobe, koka … aja, pa speed, točno.« Tokrat se nisem šokirana ozrla proti njemu z odprtimi usti. Tokrat so bla odprta, z dodatkom sline, k je tekla dol po tleh. Al nej mi vse to, kar je naštel, takoj zdej zatlači v gobec al pa fuck off. Kr glava mi je padla na kolena. Vsi zakinkani v tej situaciji … ta moj on the hunt je šel takoj v kurac. Sam brata sem začela za kapuco vlečt gor s stola, ga skor brcala proti vratom, porivala naprej, pa se nasmihala nazaj temu šentviškemu Paulu McCartneyju: »Mi biti uredu. Mi ne manična depresija. Njet pilule. Mi biti študenti. Sajonara.« Pa kr tam na šus skoz vrata pa direkt v bratov hrbet med podboji vrat, sva se še tam mal zavrtela, dokler se ni un glupan spet neki oglasil od vzad: »Pa ne ji dajat več denarja! Nikol ne bo cenila!« Ko sva se končno prerinila skoz vrata, sem brcnila z bulerji v ta prvo psihiatrično steno. Ne tablet, ne dajat keša, dejmo ji pomagat … nanananananana … marš!

Brat je odprl vrata ustanove in nekam hitr pospešil korak tam sredi teme. Naše teme. »Alo, alo, mulc!« sem se začela dret za njim, vmes ko sem hotela ujet njegov korak. »Se ti delaš budalo iz mene al kaj?? Pa koje kurac substance?? Kaj ti tam prijavljaš! Pa še …«

sem hotla dokončat, sam me je prekinil. »Ja, ja, pa še apaurini so ti šli!« se je z vso silo obrnil nazaj. Hodil je proti meni in jaz sem se ritensko umikala. »Ti boš men govorila! Kaj tebe briga, če sem dal kej vase! Naša Tereza, skoz naša Tereza. In kdo je kle na konc s tabo pri psihiatru? Jaz! Edini jaz!« Hotel se je odpravit naprej, pa sem se vseeen spotikala še naprej vzad za njim. »Sam čaki, ti si moj brat! Edini iz istih zblojenih delov ven iz jajc! Sam ti si un, k veš zares!« Spet se je obrnil iz teme proti men: »Kaj bi ti rada?? Ne, nisva iz perfektne družine. So te tepli? Niso. Get over it že enkrat. Ne jokamo vsi, drugje si življenje nardimo.« »Ja, sam jaz sem teb zgodbice brala kot majhnemu. Se spomniš, kako sva se snemala? Pravljice sem ti brala skoz.« Takrat mu je začel kr Freddie Mercury špilat ven iz ušes z You Don't Fool Me. Skor je začel tečt prot men. »Pravljice?? Pa ti si resno bipolarna motnja. Pa si vedla takrat, ko si mi tok oh in sploh pravljice brala, da bo čez par let drugač? Da bojo tvoji tipi uletavali na vrata, k so dobili po pički s koli, da bom jaz zbiral ven iz hranilnika svoj keš za vaju? Fucking 15 let sem mel, ženska!« … *you don't fool me* … »Bi rada, da nadaljujem? Kako si ti perfektna v vsej tej blodnji od te čudovite familije?« Takrat sem utihnila. Pomislila sem na vse svoje grehe. Jaz sem perfektna! Ko je nadaljeval svojo pot proti temi, obsijani s polno luno, sem s hripavim glasom tipala za njegovo postavo. Hotla sem ga spet zgrabit za kapuco. »Ampak midva … midva sva tisto. Midva edina veva.« Preden je izginil v temo, se je obrnil nazaj: »Ti si bla tista, k si šla! Pobegnila, spizdila. In

jaz sem ostal. In sam tih bod. Jebale te pravljice, res. Življenje niso pravljice!« Sesedla sem se na tla in on se je še enkrat obrnil: »Zakaj si mogla sploh pridet nazaj? Vse si mela tam v tujini. Ne, spet si prišla vse zajebat.« In je odšel po svoji zvezdnati poti.

Odvezala sem si vezalke na bulerjih in en čevelj z vso silo vrgla v prvo grmovje. Ne bo apaurinov. Zakaj sem res sploh prišla nazaj? Na kaj sem upala? Končno sem odvezala vezalke še na drugem bulerju in ga fuknila v isto grmovje. Sedela sem na betonu in si podpirala glavo. Ko še nisem vedela, da mi bo čez par dni mama v nekem takem čudnem mailu napisala: *Tvoj brat ima kosilo ob enih, ti ob treh. Noče te več videt.* Neko čudno zadovoljstvo sem slišala v črkah. Zdej smo vsi trije proti tebi. In čez par let je vzel kovček in vsem trem pokazal fakiča. In odšel svoji novi polni luni naproti. In to nikol več ne bo Slovenija. In ko sem tko sedela v pisanih štumfih na nekem pločniku in tuhtala, kdaj bojo bulerji sami prišli nazaj, sem se spomnila nas štirih. »Dober dan, kr naprej,« je mijavkala tam ena. Posedli smo se za eno okroglo mizo. Stara sem bla 15, brat 11. Ženska v kostimu je začela: »Ja, vidim tukaj. Hči problematik. In kaj bomo kej povedali?« Mater je začela buzerirat z njenimi psihološkimi forami, jaz pa brat sva bla pa kot bova nekoč v ordinaciji unga, k predpiše vse, sam apaurinov ne, pa še prhljaj ma. Pogledala sem brata na desno, on mene, in spet sva jo hladnokrvno gledala nazaj. Kot wannabe Beatla. Tišina je bla taka kot na naših družinskih božičnih večerjah. Ko čakaš Umo Thurman, da pride z mečem posekat

vse. Una v kostimu, k je mela pa frizuro direkt tako, k da je glihkar stari mami havbo za sušit lase zaskvotala, je končno rekla moji mami: »A vaši otroc nč ne govorijo?« »Če nočjo, ne,« je zavzdihnila. »Hja, tko ne bomo mogli delat,« je začivkala ta, vmes k je gledala, če so se ji najlonke strgale. »Sam, počakte vi. A niste vi štirje? Kje je pa četrti? Kje je vaš mož, njun oče?« Z bratom sva jo še vedno gledala kot dva zoglenela zombija. »Aja, v avtu vzun sedi pa čaka,« se je oglasila mati.

julij 2022

»Que pasa, mi Teresita? Estas bien? Despertate, concha de tu abuela. Long time no see pa to.« Začutila sem hladna tla pod sabo. Z rokami sem na slepo tipala po keramičnih ploščicah okol sebe in na silo odprla eno oko. Neka razglašena muska je donela okol mene. Nekam znana mi je bla ta brezintonacija. Ko sem dvignila oko proti stropu, sem jih zagledala. Pajki moji, nazaj ste. Sej jaz vas nisem hotla stran spodit. Sam mogla sem. »Šta priča ova?« se je oglasil en, k je očitno emigriral sem. »Nč, pust jo,« se je oglasil ta drug pajk, vmes ko se je drl v mikrofon: »Ein, zwei, drei!« »Nč po švabsk. Kle je uno, due, tre,» je zasurlila pajkica v vijoličastih pajkicah, očitno primorskih korenin. »Dejmo ji eno briškulo zapet. Sej vidte, da je šlo že vse v kurac.« »A od Mlakarja?« je vprašal bobnar. »Ne, od Game Over!« so se mu vsi zadrli nazaj. In modeli so začeli kr eno svojo verzijo furat. Refren je šel nekak tko: »Briškulo si najdla, štrika pa še ne. Štrikaj in seštrikaj si svoj štrik. Štrik, štrik, štrik, naš štrik.« En, k je bil očitno še kitarist pri švedskih Europe, je mal preveč notr padel pa se začel s čist zjebanimi prameni na trajnici ali švedskem mini valu dret: »Vsi roke gor!« Takrat sem z roko nekje na tleh otipala mokro brisačo. Z vso silo sem jo vrgla v njih. In so poleteli z vso njihovo fršterkarijo v jašek banje. Spizdite! Sam za v knjigo ste bli! Ni vas! In takrat sem zagledala, kako curlja kri iz brisače. Prijela sem se za umivalnik

in probala dvignit svoje koščeno telo. Opotekla sem se iz kopalnice, šla čez hodnik, se zaletavala levo in desno v vse slike znanih slikarjev in si gor vlekla spodnje gate, na katerih je bil narisan Snoopy. Prišla sem do spalnice in izmučena dvignila telefon: »Ja?« »Alo ti, si se preselila na Primorsko al kaj?« sem zaslišala neko ljubljansko omrežje. »Ne, sam v Ljubljani mi prenavljajo stanovanje. Bratovo, seveda.« »Pa sej si že skor tri mesce tam sama? Končno te je fotr spustil na vašo Vukovo parcelo samo. Kok je trajalo? 30 let? V bistvu te kličem, če si v redu.« »Sem uredu. Pač se iščem kle al ne vem kaj. Pridna ko bubica,« sem se zaslišala, vmes ko sem si spet roza spodnje hlače vlekla gor. »Pa dobr, da si me zbudil, k sem mela spet ene čudne sanje. Uni debili pajki iz knjige so spet srali z bendom naokol pa kr na tleh kopalnice sem se znajdla spat. Pa kr neki so po španask nabijal.« »Kakšni pajki, kakšna knjiga? Tega ni! Jao, teb je ta udarec včer res škodil.« »Je, k sem vidla po časopisih. Je knjiga.« Šele pol sem dojela situacijo: »Hm. Ker udarec?« »Pa sej si sama vse klicala z urgence včer! Sred šivanja tam na mizi si se zajebavala, da te zarad gandže nč ne boli, pa dohtarju morila, če gresta en krog, da mu mal svojih tekstov razkažeš. Zraven pa nam pošiljala fotke sebe cele krvave. Sam še uno svojo namišljeno knjigo bi mogla zraven luknje na glavi držat za selfie. To bo fotr vesel. Ti, pridna k bubica. Pa še knjigo si si izmislila, da ti ne bo treba men vrnit keša.« Fuck. Začela sem brskat po torbici in grabit ven izvide. »Prisotna, neprizadeta. Zenici enaki. 6 centimetrov rana. Izpiram pesek ven iz kosti.

12 šivov. Čez dva dni se vstavi drenaža. Pravi, da je padla pod lipo pri noni zaradi vročine.« Džizs. »Sam jaz nisem bla nažgana,« sem dahnila dolgoletnemu frendu v telefon. »Ne boš verjela, jaz ti celo verjamem. Dva meseca si mi govorila, da boš padla dol.« »Ja, k sem kakije po vročini …« »Ma kakšni kakiji, kretenka. Z eno nogo si v grobu, sama to veš. Pejt si slikat glavo. Teb tam neki ne špila dobr. To bo fotr vesel,» je še pripomnil in fuknil dol telefon.

Potegnila sem Snoopyja ven iz riti in se odkotalila proti kuhinji. Po poti sem na hodniku zagledala ogledalo. Pejt pogledat svojo Briškulo, me je nagovarjalo steklo. Pridi. Prisilila sem se in vzdignila veke. Zagledala sem svoje desno oko, na pol zaprto, krvavo, vse v modricah in celo čelo poflikano. God damn. Zakaj nč ne boli? Fotr bo resno vesel. Ker takrat sem se spomnila vsega za včerajšnji dan. Nad mano je stal nekdo, se drl, da rešilca, jaz sem se vzdignila iz nezavesti in se šla pogledat v isto ogledalo. Končno sem se videla v glavo. Gledala sem lobanjo in šla s prsti proti ogledalu. Dovoli mi, da zarijem notr svoje prste. Sej bi ratalo, če me ne bi uni butlji zvlekli pa strpali v avto, pa da nujno na urgenco. Čez celo Vrtojbo smo leteli, ko da tekmujemo, ker bo prej mrtev, ko je šoferka z avtom skor v šipo urgence pribila vsa živčna. Vstopili smo v čakalnico. Ma Guy Ritchie se skrije. Vzuni še cela galama, ko smo vstopili notr, je bil pa scenarij v čakalnici tak: uletimo notr in vsi utihnemo. Pogledamo uno tišino tam. Se obrnemo desno, dva penziča z berglami sedita na stolčkih. In nas gledata. Se obrnemo na levo. Spet dva penziča z berglami pa

ena stara mama, k je vnučka po glavi božala, da bo še vse v redu. In oni spet nas gledat. In mi vsi sebe med sabo gledat. Zgledal smo hujš k nedeljski Živ žav za ta starejše. Jaz sem tiščala vse živo na glavi in skor špricalo je ven vse. Roke, noge, vse rdeče. Dvakrat me je še po tleh odneslo, k je blo tok splozko, kokr da bi mi voda odtekla, ne pa taka lava ven iz glave. Vzad pa modeli z robčki, k me pobirajo. In mi strumno ko vojska vsi dalje: »Tam je receptorka!« Tja smo uleteli, kot da smo ušli z avdicije za film, neki med Star Wars pa E.T. Pa po poti še ukradli uno konjsko glavo iz Botra. »Vi biti receptorka.« Sej receptorka, če bi lahk kadila, bi ji čik padel iz gobca. Tko je pa sam rekla: »Joj, joj, kaj je pa to.« Luknja v moji glavi. »A zavarovanje mate?« je s prve prjavla, vmes ko je zvonila na en gumb: »Gospod doktor, kle je en nujen primer za čez vrsto.« Odšpicala sem mimo vseh penzičev, vmes ko so me ubijali s pogledi. Bi mel pa lobanjo ven! In sem odšetala skoz vrata.

In tko sem se mirno gledala v ogledalo dan kasneje. Odfukala sem ogledalo in šla mirno dalje. Odprla sem vse polknice v hiši. Poletna vročina je butnila vame. Vsedla sem se za mizo v kuhinji. Lahko bi si odrezala kos črnega kruha in gor namazala maslo. Lahko bi si skuhala kavo. Tako sem pa samo v tišini obsedela in čakala. Mrtvo sem strmela skoz okno. Gledala sem oljko in palmo. Ponižno sta škilili v tla posušene zemlje. Nekje v ozadju so blejale koze in bratranec je kosil travo. Pomislila sem, da se je na istih prostorih igral majhni Stanko Vuk. Mogoče je sedel na istem stolu kot jaz zdej in se spraševal, zakaj

je kaki tok suh. Njega so ubili, bojo tud mene? Bova oba končala v mlaki krvi? Dva mesca sem že sama v hiši teh svojih prednikov. Vse diši po pretekosti. Takrat sem se odločla, da rajš nesem plesniv kruh kozam in grem celi vasi pokazat svoj nov podvig na glavi, zvani »neki med šljivo pa zaselotejpanim čelom«. Ko sem vsem ob reki Vipavi obrazložila, da to je ljubljansko čelo, da ne može nam niko ništa, kamoli lipe, sem se končno po temi privlekla domov. Še vedno je blo prevroče. Vrgla sem kratke rokave dol in šla v »svojo« nonino sobo, vsem jamrat na FB, da mam luknjo v glavi. Začela sem razmišlat o skejtarčku in začela plesat na Dire Straits … *You're so far away from me, You're so far, I just can't see* … Kar naenkrat so polknice po hiši začele ropotat na vse strani. Veter je začel premikat hišo in slišala sem lipo, kako ji hoče utrgat veje, kot da rojeva. Prestrašeno sem začela pogledovat proti hodniku. To ni hiša duhov, strezni se. Vsa potna sem dala zvočnike na glas. Litfiba in Regina di cuori. .. *Dici che m'ami, non sai se mi ami … Forse che si, forse che no* … Ropot okol hiše je preglasil note. Polknice so ropotale, ko sem zaslišala: »Mi Teresita. Buenas noches.« Padla sem s stola dol in se probala zavlečt proti glavnim vratom. »Kdo, kaj, se vam vsem že meša?« sem probala z nohti odpret ključavnico. »Boš rekla da se me spomniš? Čilenca, k si ga privlekla sem iz Portugalske, da kako bova zaljubljena, in pol pustila sred Italije? Hitr si ti pozabla vseh teh 30 let nazaj.« Probala sem v paniki odpret vrata, ampak vseen vprašala: »Pa kako? Kje si? Kako govoriš z mano? Wtf?« »Na

tvoji glavi sem,« je rekel mirno. »V glavi moji?« »Na tvoji glavi. Še vedno si kdaj glupa ko točak.« Probala sem že brcat v vrata, ko se je spet oglasil: »Tvoj šiv sem. Tvoj šiv na brazgotini. In zarad mene so ti včeraj zašili tvojo postarano kožo nazaj, kokr majhnemu odojku. Zarad mene. Tvoj bivši tip.«

Brcala sem v vrata in končno se je ključavnica odklenila. Stekla sem ven, zagledala točo, kako pada, in slišala, kako meče celo streho dol. Za mano so se drl v španščini: »Misliš, da nam boš ušla? Še 11 šivov te čaka! In vsi smo tvoji bivši!« Začela sem tečt proti izhodu. Tekla sem po dežju in toči. Siddharta mi je donela po glavi … *zlezi pod mojo kožo, poženi mi kri po žilah … primi me močno za vrat, saj greva blizu v Medrevesa* … Na levo sem zagledala Stanka Vuka, kako kot 15-letnik piše poezijo pod lipo. Na levo je pranono kosil travo. Na desni je nona obrezovala rože. Na levi se je moj fotr guncal na gugalnici pod drevesom in bil star dve leti. Videla sem vse nas. Vse bratrance in sestrične. Ko sem pritekla ven iz parka, sem se ustavila in začela gledat cesto. Povsod so bli gasilci in zvonenje alarma. V modrcu in kratkih hlačah sem stala tam vsa premočena in kr stegovala roko. Z mano govorijo živi! Dokler nisem zaslišala: »Ma kej je pej z vami gospa. Bejžte notri. Ne vidiste, da je vsem vrglo strehe dol?« »Povejte ji, da je Idrija u tistu smer,« se je oglasil en mlajši gasilec zraven. »Ma ste ranjena vi?« me je vprašal ta starejši, ko je videl mojo povito glavo. Toča je padala mimo mene in za sekundo sem se obrnila nazaj proti hiši in začela tečt bosa po vseh lužah. Preskočila sem vse strešnike od

hiše in se zaprla notr. Dvakrat sem zaklenila vrata in obsedela na tleh. Iz vseh sob je prihajal mraz. Stekla sem v sobo pokojnega strica. Ulegla sem se na njegovo posteljo in se zavila v njegove deke. Pomislila sem, da se je v tej isti postelji odločil za svoj konec. Za svojo Briškulo. Polknice so še vedno ropotale, streha je padala dol in men je šlo na jok. »Prisebna, prisotna …« »Pejt si slikat glavo, pejt si slikat glavo …«